

קח כרטיס-טיסה להונולולו, ובעלותך

למטוס בעט בפועל-התחזוקה

מציעים להביא לארץ מפריי-שביתה זרים, או להעביר את תחזוקת המטוסים לחו"ל. הם גם לא היו מציעים למסור את התחזוקה בידי אנשי חיל-האוויר.

מפני שכל אלה הן הצעות מצחיקות. אין קברניט אחד ב"אליעזר" שימריא כי מטוס, אשר היה מסור בידי פועלי-התחזוקה מגויים ומר-נפש. לקברניטים אין חשק להתייבש, או לרצוח את נופעיהם.

זהו העוקץ המעשי של כל פרשת פועלי-התחזוקה: אין להם תחליף.

לא בארץ ולא בחו"ל. לא באר-על ולא מחוץ לחברה. לא במדים ולא בלי מדים.

אין תחליף לחתמתו של טכנאי-התחזוקה. שטיפל במטוס, שבדק אותו והמתחייב בכתב-ידו שהוא כשיר לטיסה. פשוט אין.

בחתמה זו תלויים חייהם של הצוות והנוסעים. פשוטו כמשמעו. הקברניט אחראי לכולם. גם לו אי-אפשר לתת פקודה להמריא, כשם שאי-אפשר לצוות על הפועל לחתום.

לכן אין קברניט שיסמוך על טכנאי זר, בארץ או בחו"ל. או על חייל שלא איכפת לו, או על עובדי-כפייה מגויים או אנוס.

פועלי-התחזוקה של אר-על הם קומץ נבחר. זהו אחת התבורות הקטנות המעטות במדינה, שגדן פשוט אי-אפשר להפעיל כוח. ששום חוק ומישפט לא יצליחו נגדם. הם מודעים היטב לעובדה זו.

הם עומדים כדור מול גזרית — וכמו דויד המקורי, יש בידם נשק יעיל מאוד.

כל עוד אין יחסי-החברה בישראל מבוססים על גורמות של הגינות וצדק — מדוע לא ישתמשו פועלי-התחזוקה בנשק שבידם? מדוע אסור להם מה שמותר לאי-ליהו, ליהלומנים ולקבלני קו בר-לב? מדוע לא ישתמשו בכוחם כדי להשיג כל מה שניתן להשיג?

הם נמצאים במצב שכל עובד שכיר אחר במדינה חולם עליו: אי-אפשר לשכור אותו. עבודתו תלויה ברצונו הטוב. מי שרוצה שי-ימלא את תפקידו, חייב להעניק לו יחס הוגן ותנאי-עבודה הוגנים.

היה קורה אילו היו כל העובדים — פועלים ופקידים, בכירים ופשוטים — במצב אידיאלי זה? הנה כמה תוצאות מיידיה:

שרי-הממשלה לא היו יוצאים לטיולים כי חו"ל בשעה שיש משבר בשטח המסור דאחי ריותם — כפי שעשה השר גר יעקובי בשבוע שעבר, בשיא משבר התחזוקה. וכל השרים היו מפטמים פחות, ומתמסרים יותר לתפי קירם.

הממשלה לא היתה מרשה לעצמה "לעקר" תוספות יוקר, בשעה שהלירה הישראלית מאבדת בגללה כל שנה בין 20% ל-30% מערכה.

איש לא היה מעז למר שתוספת של מיליון ל"י לעובדים היא אסון למדינה, בעוד שטיפוסים כמו מר יהושע בן-ציון גונבים מן המדינה עשרות מיליוני לירות, בעזרתו האדיבה של הבנק הממלכתי.

שר-האוצר היה מבקש גם ממולטי-מיליונרים, כמו מר עובד בן-עמי, לשלם קצת מס-הכנסה — ואולי אפילו מוריד כמה לירות מעומס-המס הקטלני המוטל על השכיר. חברי-כנסת לא היו מאשרים, בהצבעה אוטומטית, בין המרק והליפתן במזנון, חוקי-עבודה המבוססים על ההנחה שציבור-העובדים הוא עדרי-כבשים חסרי-אונים. צמורת ההסתדרות היתה נזכרת שהיא מייצגת, בעצם, את העובדים — ולא רק את התישלות הקפיטליסטית הגדולה ביותר במדינה.

מי שיש לו דעה רעה על טבע האדם, יאמר: ייווצר או מישטר של תוהו-והוה. הפועלים יקרעו את הדינה לגזרים, כעדת כלבים שוטים. הם זקוקים למישרה המוסווית, הקרויה הסתדרות, להמישרה הגלויה, כדי לרסן אותם ולהשליך לכלא את עושי-הצרות.

מי שיש לו חשקפה ליברלית ודמוקרטית, יאמר את ההיפך.

העובדים הם אנשים סבירים, כמו כל האדם. כל ציבור, שמתנהג אילו בהגינות, גיב בהגינות. איש אינו מעוניין להרוס את משק המדינה, ולא כל שכן את המדינה עצמה.

אם ייעלמו מוקרי השחיתות והצביעות, ייחסי-החברה יתבססו שוב על מינימום של צדק והגינות, יבוא הכד על מקומו בשלום.

פועלי-התחזוקה אינם סובלים מפיצול-האישיות. אין הם גיבורים לאומיים בימים זוגיים, וחיות-רעות בימים בלתי-זוגיים.

אם הם צועקים, סימן שכואב להם. ואם הם מגיבים כנכרים וקופי-קומה, בכי בוד עצמי ובדי התרפסות בפני איש — אני כשדעצמי מוכן להצדיע להם.

דויד וגוליות

לוח-ההישגים שלהם הוא מן הטובים בעולם. עד היום לא נפל אף מטוס אחד של אר-על מהשמיים (מלבד המטוס שנורה בשמי בולגריה).

מכל העבודות הקשות, זוהי אחת הקשות ביותר. את המטוסים יש לשרת בשרב, בגשם ובסערה. המטוס מובא אל מתחת למחסה. פועלי-התחזוקה יוצא אליו, תחת כיפת השמיים, ומטפל בו, כשכולו מויע מחום, וכשישיניו נוקשות מקור.

מעולם לא שמעתי על כך מילה טובה כי כנסת. מדוע?

חברי-הכנסת אינם מקבלים כרטיסי-הינם. בוודאי שלא. משהו משלם בעד הכרטיסים שלהם. הממשלה. הכנסת. משרד-החוק. המיפלה. המגבית היהודית. כך או כך — הציבור. אין להם צורך ביוחד מידי חברת-התעופה.

אם כן, מדוע הם תמיד, אוטומטית, נגד פועלי-התחזוקה?

מפני שפועלי-התחזוקה אינם פופולריים. הציבור הי

לוד: הסרבנים בסרבנים

ישראלי הוא נגד שביתות. כלומר: הישראלי המצוי מתנגד לכל שביתה. מילבד השביתה שלו עצמו. הפוליטיקאי הוא אדם המסכים תמיד עם דעת הרוב. שעליכן הוא פוליטיקאי. אם אפי שר לרכוש פופולריות עליידי מתן בעיטה מיר דולית לפועלי-התחזוקה — אי הפוליטיקאי אשר ישים מחסום לפיו?

לא פעם תמהתי מגיון באה חוצפתם התהומית של חברי-כנסת, הבאים לעבודה פעם-פעמיים בחודש, והר נואמים בלהט נגד מוסר-העבודה של עובדים אחרים. מה שעשו השבוע פועלי-התחזוקה הוא כאין וכאפס לעומת הנורמה המקובלת בכנסת.

כנסת היא המוסר האחד במדינה שבו מתקיימת שביתה איטלקית פרמנטית.

מה יקרה אם יפנה המעביר של הכנסת — משלם המיסים — אל בית-הדין לעבודה, ויבקש צו שיכריח את חברי-הכנסת להפסיק שביתת-האספת זו, להופיע לעבודה בכל יום-עבודה, ולהישאר שם עד לגמר המישרות? האם ייקראו הח"כים למישרה לחקירה?

אילו היה לחברי-הכנסת ולכותבי המאמרים הראשיים זמן ללמוד את החומר שהם מחווים עליו את דעתם, הכבודה היו חוסכים לעצמם השבוע כמה נאומים ומאמרים מטופשים.

הם לא היו מציעים לגייס את פועלי-התחזוקה למי-לואים, ולהחזירם לעבודתם כחיילים במדים. הם לא היו

ני חושש לומר זאת בקול רם ובפה מלא. מה יגידו עלי הבריות? יגידו שאני תמיד נגד כולם. שאני רוצה להיות איפכא-מיסתברא. שאני פרברסי. שליבי עם עוכריי-ישראל. זהו, הלך הורזיר אצל העורב.

מה אפשר לעשות? איני יכול לאצור את הסוד הנורא בליבי.

אני אחרי מושבע של פועלי-התחזוקה. אני עוקב אחרי מאבקם המרשע והגלול באותה הנאה, בה עוקבים חסידי מכבי יפו אחרי עלילות קבוצתם.

אני פשוט אוהב אותם. ואני מתקשה להסביר, אפילו לעצמי, מדוע.

אם זוהי אהדה לדויד, הלוחם בגוליית? ה פועלי התחזוקה הם סתם כנייארם. מולם עומד גולם שיזמוני.

חברת אר-על מרכות בתוכה את כל מוקדי הכוח והשליטון במדינה. גם הממשלה וגם ההסתדרות שותפות בה. יו"ר מועצת המנהלים שלה הוא משה כרמל, עסקן פוליטי, איש האגף השמאלי של מיפלה-העברתה.

כשבה עסקן של צמרת ההסתדרות, ומתיימר להגן על האינטרסים של פועלי החברה — איך הם צריכים להת? ייחס אליו? איך הם יכולים לדעת בשם מי הוא בא? האם הוא נציג בעלי-המניות? האם הוא נציג העובדים? האם הוא נציג המיפלה המחזיקה בשליטון, אותו שילטון שגם הוא בעל-מניות?

זו באמת יכול לבדל את הבניארם.

אילו הייתי פועל-התחזוקה, ייתכן שגם אני הייתי מגיע למסקנה שכל זרועות הממשלה וההסתדרות, החברה הקפי-טליסטית והמיפלה הסוציאליסטית, המוזקק והשופט, הכנסת והעיתונות, הם בצד אחד של המתרס, ואילו אנחנו, פועלי-התחזוקה, בצד השני.

זו מצלצל כמו גישה פאראנואירית. אבל הפאראנויה הזאת מבוססת על עובדות.

יקח, למשל, את העיתונות. הורע החוקרת והמבקי רת. פאר הדמוקרטיה הישראלית.

פועלי-התחזוקה אינם רוצים לדבר עם עיתונאים. הם בורחים מהם. הם מסרבים להסביר להם, ובאמצעותם לציבור, מה בעצם כואב להם.

העיתונות, יחד עם הטלוויזיה והרדיו, עומדת ומשתר אה: הכיצד?!! ייתכן?!! ככה להתנהג?!! עדי כדי-כן לירוק בפני הציבור?!!

אבל האמת הפשוטה היא שדפוועלי-התחזוקה זוקה ושכמותם, אין אף צד של סכוכי לזכות בדין-צדק בבית-הדין-המשפט של העיתונות.

בעיתונות הישראלית קיימים מינהגים-שחוד סבוכים ומסועפים. העיתונאים, המתחרים ביניהם בחשיפת פרשות שחוד בכל אתר ואתר, עדיין לא התפנו לאתר של עצמם. הם מגנים את כל הנורמות, חוץ מהנורמה הקיימת אצלם.

חברת אר-על היא אחד מאלופי השיחוד של כל-יהתקי שורת. היא מפורת כרטיסי-הינם לעיתונאים ביד רחבה. אין דבר המשמח את ליבו של אדם ישראלי כמו כרטיס-הינם. אם יש דבר אחד שלמענו מוכן כימעט כל ישראלי למכור את הסבתא שלו, הרי זה כרטיס-טיסה לקופנהגן, יוהנסבורג או ניו-יורק.

גם העיתונאים הם רק בנייארם. החברה הדאומית ממטירה עליהם כרטיסים.

על חלוקת כרטיסים אלה נערכות מלחמות-עיתונאים, ואך פלא הוא שעדיין לא נשפך בהן דם.

על כל פנים: לצפות מעיתון ישראלי לזכ תוב מאמר נגד חברת-התעופה הדאומית — הרי זה כציפייה לימי המשחית. עיתונאי מצוי יכתוב מאמר-ישב לראפר עראפאת, על חלקו כטבח מעלות, לפני שיכתוב מאמר-ביקורת על מרדכי בן-יארי, מנהל "אליעזר".

ככה זה. אלה הם עובדות החיים. פועלי-התחזוקה למדו זאת מניסיונם, יחד עם כל עובדי אר-על. והם מתנהגים בהתאם לכך.

משך שמונה שנותי בכנסת שמעתי הרבה נאומים על פועלי-התחזוקה. אבל לא שמעתי אף מילה אחת טובה עליהם.

פועלי-התחזוקה עבדו כמטורפים בימי המלחמות. הם הצטיינו באומץ-ליבם בפרשת המטוס החטוף, שהוטס ללוד.